

(המשך מעמוד 21)

היום. ואם אני רוצה להתחתן — זה צריך גם כן להיות מייד. החיים קצרים. צריך לעשות בדיוק כמו שמרגישים. אלי אביבי, חושב בדיוק כמוהו. אם שני בני אדם, בוגרים ברוחם, רוצים לי התחתן — למה שלא יעשו את זה? מי צריך את כל הפרוצדורות של הרבנים? אולי הרבנים בעצמם. הם, בטח שלא זקוקים לזה."

"בשביל מה צריך משפחה?"

א לי אביבי חיתן אותם. הטקס נערך על צוק סלע מעל הים. בנוכחות קהל בן כמה מאות איש — ביניהם תיירים שהגיעו במיקרה לאכזיב; קייטנים צרי פתים מכפר הנופש הסמוך של מועדון הים התיכון, וביטניקים המתגוררים באכזיב.

המשפחה — לא היתה נוכחת: "לא הר מנו אותם, וגם לא הודענו להם כלום," אמר החתן. "בשביל מה צריך משפחה? מי מתחתן — אנחנו או הם?" גם בלי תוספות דתיות, משפחתיות וקולרי נארויות — התנהל בדיוק לפי ההלכה. לאחר ששיירת החוגגים עם המתופף משה, בראש, השושבינים הנושאים את החופה אחריו, וכל שאר המשתתפים, עם בלונים ביד ובגדיים או חוף על הגוף, הגיעו לצוק הסלע — יצר אלי אביבי את התקדים הגורלי.

טבעת עור על

יד ענוגה

וא עצמו — כשהוא נעזר בגלימה שחורה, זר פרחים על הצוואר, וזר קלוע על הראש בלבד — הצליח לחתן זוג בישראל.

לאחר שחתם על הכתובה, לקח החתן טבעת-עור — אותה הכינה הכלה בערב הקודם — ושם אותה על אצבעה הענוגה של המאושרת שלו.

לפי כלי ההלכה, טקס זה, שנערך בנוכחות יותר משני עדים, ואשר בו נאמרו המילים הרי את מקודשת לי תוך כדי ענידת טבעת השווה יותר מפרוטה — תופס.

חתונה

אפילו לבחורים

א לי אביבי מקווה, שעוד הרבה זר גות בישראל יתפסו את זה, ויבואו אליו כדי להתחתן. "אני מתחן כל אחד — בלי לשאול שאלות. אפילו שתי בחורות או שני בחורים. רק בעניין הגיל, יש לי הסתייגות. חייב להיות גיל מינימום. בסך-הכל — אני מחליט. וזהו המדינה שלי."

עריכת טקסי נישואין היא רק שלב ראשון בפעולות העצמאיות של המדינה החדשה. "יש לי עוד הרבה תוכניות. יהיה כאן דואר, יהיה כסף מיוחד, ויהיו גם גירושין — כמובן."

אבל דייה לצרה בשעתה. הצרה העכשווית, אותה גילו עיניה של הכלה, בכמה רגעי פיקוח מן השיכרון האכזיבי, היתה: מה יגידו ההורים?

"אני כבר לא יודעת אם אני שמחה או לא" אמרה, כמה רגעים לאחר הטקס. אבל הביטניקים של אכזיב היו שמחים במקום כולם — ולעיני כולם, הם שרו הארי קרישנה. עשו סימן וי בידיהם. ואפילו הסירו כמה אבירים המוכיחים את הציוויליזציה המתחנת בעזרת רב, כמו בגדים.

והכלה — כמו כל כלה — הלכה בעקבות בעלה אל חדר הכלולות.

"זהו פלוס נוסף של אכזיב," אמר אביבי. "אין פה בעייה של שיכון לזוגות צעירים."

אחרי שכתבה זו היתה כבר בדפוס, הוצא צימניעה עידידי בית-המשפט, זמנית פירסום העתוד, להבא לזיהוי החתן והכלה, שהם קמינים שזרם הגיעו לגיל 18 שנה.

במדינה

עסקים

הרשימה

המיסטריות

המיסמך עצמו היה תמים למדי: בסך-הכל, היו בו שמותיהם, כתובותיהם, מס' פרי הטלפון ושדה התמחותם של כחמיי שים עורכי-דין ישראלים. מידע גלוי ור תמים לכל הידועות.

המשמעות החמורה של המיסמך, היתה בשימושו: המיסמך הוכן על-ידי שגרירות ארצות-הברית בישראל, ונמסר לכל משר קיע ואיש-עסקים אמריקאי שביקש לעשות עסקים בארץ, להתקשר לשם כך עם עורכי-דין מקומי.

שלידת רישיון. כיצד זכו 50 עורכי-הדין הללו להיכלל ברשימה הטובה? לדברי מחלקת העיתונות של שגרירות ארצות-הברית, על-ידי בקשה פשוטה: "כל עורכי-דין שבא אלינו ומבקש להיכלל ברשימה, נכלל באורח אוטומטי."

אם אכן זה מה שקרה, הרי שאותם עורכי-דין עברו על שורה של כללי הר אתיקה המיקצועית של לשכת עורכי-הדין — עבירות שהעונש עליהן נע מאזהרה ונזיפה ועד להשעייה ואף שלילת רישיון.

בין עורכי-הדין ששמו מופיע ברשימה: יהושע רוטנשטרייך, ראש לישכת עורכי-הדין, חברי הוועד המרכזי של הלישכה, אריה ארזי ואהרון פולנסקי, וחברי בית-הדין המשמעתי הארצי, יצחק בהן, דוד הרמן, ונפתלי ליפשיץ.

סירבתי. עורכי-דין רוטנשטרייך הגיב על הרשימה בתדהמה: "זה לא ייתכן. בלתי אפשרי," אמר. "לא ידעתי על קיום רשימה כזו. לא ידעתי שאני מופיע ברישימה כזו. לא ניהנתי מהרשימה. האתיקה המיקצועית אוסרת זאת. פעם סיפר לי שגיר של ארץ דרום-אמריקנית שהם עומדים להרכיב רשימה כזו, ושאל אותי אם אני רוצה לראות אותה. סירבתי."

"כנראה שהם הרכיבו את הרשימה ברי עצמם. זה ודאי לא הוכן לבקשת עורכי-הדין, אלא ביוזמת השגרירות. שמי לא הוכנס לרשימה ביוזמתו."

בתגובה להודעת דובר השגרירות, אמר רוטנשטרייך: "הדבר בטח חדש ולא יודע." כתב העולם הזה: "אם יתברר שעורכי-דין ישראלים פנו לשגרירות — תנקטו באמצעים?" רוטנשטרייך: "בוודאי, זאת עבירה חמורה ביותר."

נכים

נכים

סוג ב'

כשהצליח אברהם מנצורה (20), לאחר מאמצים רבים, לרכוש לעצמו מכונת, היה המאושר באדם. כי לגביו, מכונת פירושה רגליים. כי שמואל מנצורה הוא נפגע שיתוק-ילדים מילדות.

פנה מנצורה לסניף הירושלמי של חברת הביטוח אליהו, ביקש לבטח את רכבו. "אתה נכה צה"ל?" נשאל. מנצורה השיב בשלילה.

"אם כן, אין אנו יכולים לבטח את הר כרכ שלך. עליך לפנות לפול, החברה המרכזית של חברות הביטוח. הם יבטחו אותך."

פנה מנצורה לפול — ושם התברר לו שבמקום אלף ל"ל לשנה, עליו לשלם ל"ל.

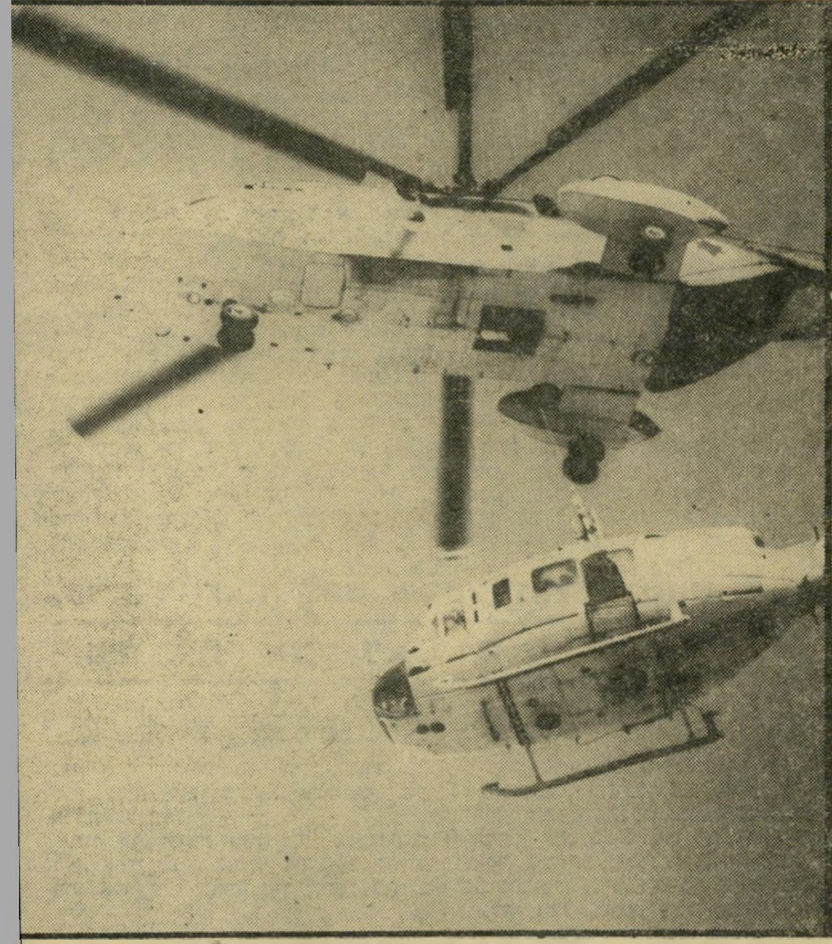
יחס מיוחד. שלמה אליהו, מנהל חברת הביטוח אליהו, אישר את סיפורו של מנצורה. לדבריו, כל חברות הביטוח מפנות את נכי השיתוק לחברת הפול, מכיוון שהסיכון עליהם גדול מדי.

אולם — רק את נכי שיתוק-ילדים, שכן יש נכים — ויש נכים. לנכי צה"ל, הודה אליהו, היחס שונה, והם אינם מתבקשים לשלם יותר.

* תקנה 7 (2) אוסרת על עורכי-דין לפרסם את מקום משרדו שלא בשלט או בכרטיס-ביקור או בנייר-מכתבים רשמי; תקנה זו אוסרת גם על ייזום פרסומת עצמית או תחזות בלתי הוגנת. תקנה 16 מפרטת שורת פעולות פירוטומת אסורות.

1 דקה אחרי נחיתת האונס. תמונה זו צולמה בידי אחד החיילים שהוטסו במסוק מדגם בל בשעת מירוף אחרי חבלנים בערבה, אחרי שהמסוק נפל על הקרקע כתוצאה מקילקול במנוע. הנפילה היתה מגובה של כ-300 מטר. המסוק ניזוק, אבל החיילים והצוות לא נפגעו. מיד אחרי נחיתת האונס החל לרחף מעליו לחיפוי המסוק השני מדגם בל שהשתתף במירוף. אי-הבהירות בתמונה נגרמה על-ידי ענני אבק עצומים שהקימו כנפי המסוק המרחף מעל.

4 תמונה נדירה בה נראה מסוק מדגם סופרפרלון המסוגל לשאת מסע במישקל של כ-6 טון, מרים בעזרת מנוף את המסוק מדגם בל, שמשקלו כשני טון, ונושא אותו תוך כדי טיסה אל הבסיס. המסוק הגדול, מדגם סופרפרלון, הוצע למקום התאונה מיד אחרי נחיתת האונס, הרים את המסוק הפגוע.